

[Josef Andersson.]

blevet udførligt præciseret, kan jeg her indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger.

De, der efter Krigens Afslutning havde ventet, at vi snart vilde komme ind under nogenlunde normale Forhold med Mulighed for uden alt for store Vanskeligheder at faa de elementære Livsfornødenheder tilfredsstillet, har lidt en stor Skuffelse. Ligesom man i Krigsaarene længtes efter, at Krigen skulde høre op, imødeser nu alle med Længsel den Dag, da alle de af Krigen fremkaldte Indskrænkninger og Restriktioner hører op. Men i den Verden, Krigen har efterladt, hjælper hverken Ønskedrømme eller Jeremiader. Den nøgne Virkelighed taler sit tydelige Sprog om, at Verden er blevet fattig, meget fattig. Den store Varemangel, der hersker overalt, staar i skrigende Modsætning til et stadigt stigende Varebehov, og under disse Omstændigheder og paa Baggrund af vort eget Lands økonomiske Situation er det fortsat paakrævet, at Regeringsmagten har Midler i Hænde til at træffe de nødvendige Foranstaltninger til Landets Forsyning med de nødvendige Varer og at sikre, at de Varer, der forefindes, fordeles paa en retfærdig Maade. Det er derfor nødvendigt at forlænge Loven om erhvervsøkonomiske Foranstaltninger, men den Kontrol med og Regulering af Produktionen og Varefordelingen, som Landets valuta- og varemæssige Situation gør det nødvendigt at foretage, skulde gerne være af en saadan Beskaffenhed, at de Indskrænkninger og Besparelser, der skal iværksættes, ikke kommer til at ramme den ubemidlede Del af Befolkningen uforholdsmæssigt haardt. Enhver Nedskæring i Forsyningen af de daglige Livsfornødenheder vil jo altid i første Række gaa ud over de daarligst stillede i Samfundet, fordi de ikke har nogen Reserver at tage af og er helt ude af Stand til at skaffe sig noget ekstra. Derfor maa Forbrugsindskrænkninger ledsages af effektive Rationeringsordninger, og det gælder frem for alt om, at Nedskæringen i Forbruget ledsages af Planer til Fremme af Produktion og Eksport, saa at Nedskæringen ikke kommer til at gaa ud over Beskæftigelsen, thi hvis det nedsatte Forbrug vil skabe Arbejdsløshed, vil Sparebestræbelserne kun føre til større Fattigdom i Stedet for at fremme Genopbygningen.

Det maa hilses med Tilfredshed, at man under Lovforslagets Behandling i det andet høje Ting har givet Tilslutning til det Synspunkt, som fra Socialdemokratiets Side saa ofte har været fremhævet, at Varen

bør følge Mærkerne, og at der nu bliver Lejlighed til for et Udvalg til at følge Udviklingen og faa de nødvendige Oplysninger vedrørende de handelspolitiske og økonomiske Forhold.

Idet jeg i øvrigt kan henvise til mit Partis Ordførers Udtalelser ved Lovforslagets Behandling i det andet høje Ting og den af mit Partis Repræsentanter ved denne Lejlighed afgivne Særbetænkning, skal jeg med disse faa Bemærkninger tilsige mit Partis Medvirken til Lovforslagets Gennemførelse i dette høje Ting.

Stensballe: Dette Lovforslag er jo behandlet meget grundigt i Folketingsudvalget, og denne Behandling har givet sig Udtryk i den udførlige og efter mit Skøn gode Betænkning, som Folketingsudvalget har afgivet. Jeg er ogsaa vidende om — sidst bekræftet ved de Meddelelser, som den højtærede Minister har givet i dette høje Ting —, at Udvalget har modtaget ikke saa ganske faa Besvarelser paa de efter min Mening temmelig mange — 29 — Spørgsmaal, som Udvalget har stillet den højtærede Minister, og at Ministeren mundtligt har besvaret den Del af de Spørgsmaal, som der ikke har været Tid til at svare paa skriftligt. Hele dette Materiale har vi ikke faaet Lejlighed til at gøre os bekendt med, saaledes som Forholdene ligger, men det kan heller ikke være det afgørende ved Lovforslagets Behandling her, thi alle maa være enige om, at denne Bemyndigelseslov til Handelsministeren bør forlænges; uden den vil det blive umuligt under de nuværende økonomiske Omstændigheder at foretage den nødvendige Regulering af Landets Indførsel og Udførsel og af Fordelingen.

Folketingsudvalget og hele Folketinget har været enig med Handelsministeren om at nedsætte et Udvalg, som kan følge Udviklingen og faa alle Oplysninger vedrørende Lovens Administration, og som har Ret til at stille Forespørgsler til Handelsministeren. Dette kan sikkert være meget praktisk, naar der blot ikke derigennem finder en Sammenblanding Sted af den lovgivende og den udøvende Magt; det lægger mit Parti meget stor Vægt paa. Mon det ikke ogsaa vilde være praktisk, om Landstinget blev repræsenteret i et saadant Udvalg med et Medlem for hvert af Landstingets 4 Partier? Jeg tror ikke, den højtærede Handelsminister vilde fortryde noget saadant, og jeg vil opfordre Ministeren til at søge en saadan Ordning gennemført. Der bliver noget uligevægtig ved det, naar Udvalget ensidigt er sammensat af Medlem-